

Sobota 27. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 27.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Ježiš vždy
napomína z lásky; mať rád
chyby druhých; ovocie
priateľstva.

12.10.2024

EVANJELIÁ nám ukazujú niekoľko
momentov, keď Ježiš niekoho
napomína. Jeden z nich nastáva, keď
„akási žena zo zástupu pozdvihla
svoj hlas a povedala mu:
„*Blahoslavený život, ktorý ťa nosil, a*

prsia, ktoré si požíval. Ale on povedal: Skôr sú blahoslavení tí, čo počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho“ (Lk 11, 27-28).

Svätý Josemaría povedal, že „bratské napomenutie je súčasťou Božieho pohľadu, jeho láskavej Prozreteľnosti“^[1]. Ježiš pri tejto príležitosti napomína ženu, pretože ju chce priviesť k plnosti pravdy. „Bratské napomenutie sa rodí z lásky“, hovorí Fernando Ocáriz, „ukazuje, že chceme, aby druhí boli stále šťastnejší“^[2]. Z tohto dôvodu náš záujem o druhých nespočíva len v tom, že posudzujeme, či dodržiavajú nejaké pravidlo, ale snažíme sa na nich pozerať tak, ako sa na nich pozeral Ježiš: jeho pohľad sa nezastavuje pri nepodstatných detailoch, ale je plný nádeje, s veľkými obzormi. Kristovo napomínanie je poháňané osobnou láskou k druhému, jeho túžbou

urobiť nás šťastnými, a nie zachovať určitý vonkajší poriadok.

„Vždy je potrebný pohľad milujúci a napomínajúci, poznávajúci a uznávajúci, rozlišujúci a odpúšťajúci (porov. Lk 22, 61), ako to urobil a robí Boh s každým z nás“^[3]. Bratské napomenutie sa nevykonáva zhora, ako ten, kto má niečo naučiť toho druhého; ide skôr o to, aby sme vyšli v ústrety druhému, aby sme ho pochopili a sprevádzali v jeho túžbe po svätosti. Pri bratskom napomenutí sa ľudia okolo nás necítia vo svojom zápase sami, ale vedia, že môžu počítať s našou podporou.

„KEĎ DÁVATE bratské napomenutie, musíte milovať chyby svojich bratov“^[4], hovorieval svätý Josemaría. Srdce, ktoré miluje, je

schopné prehliadnuť to, čo u iných považujeme za chybu. Logicky, pokiaľ sme schopní, budeme sa snažiť pomôcť mu prekonať to; nie vždy to však bude možné, alebo sa to nepodarí zo dňa na deň. Preto učiť sa milovať aj tieto nedostatky nás istým spôsobom uvádza do logiky Božej lásky. Ježiš prijíma naše vlastnosti a slabosti, neprikladá svojej láske žiadne podmienky.

„Najvyšším pravidlom bratského napomenutia je láska: chcieť dobro našich bratov a sestier. A často je to aj znášať problémy druhých, chyby druhých v tichosti, v modlitbe, a potom nájsť správny spôsob, ako ich napraviť“^[5]. To znamená rešpektovať slobodu každého z nich, lebo tak sa naša láska bude viac podobáť Božej láske k nám. Pomáhať na ceste svätosti niektorému z našich bratov alebo niektorej z našich sestier sa viac podobá trpezlivej a teplej bezsennej noci, v ktorej čakáme na

Božie pôsobenie, než chladnému dohľadu. Ten, kto chce pomáhať, sa nezapodieva len vonkajšími javmi, ale pozerá sa na udalosti vo svetle túžby druhého po svätosti, vyzúva si sandále, pretože je v hĺbke jeho duše (porov. Ex 3, 5).

Predtým, ako začneme opravovať ľudí okolo seba, možno by bolo dobré spomenúť si aj na Kristove slová: „Vyhod' najprv brvno zo svojho oka! Potom budeš vidieť a budeš môcť vybrať smietku z oka svojho brata“ (Mt 7, 5). Aj keď sa stále snažíme pomáhať druhým, možno najlepším spôsobom, ako ich povzbudiť k svätosti, je naša vlastná svätosť. Vnímať v druhom *bonus odor Christi*, vôňu Krista, priťahuje k životu v priateľstve s Bohom, ako aj poskytuje prostredie priaznivé na to, aby sme s dôverou detí toho istého Otca napomínali alebo boli napomínaní.

NA TO, aby bratské napomenutie bolo autentické a plodné, je zvyčajne potrebné najprv vytvoriť kontext blízkosti a skutočného záujmu o život toho druhého. Napomínať niekoho, koho nepoznáme, zvyčajne nie je najlepšia cesta a často môže byť nespravodlivá. Inými slovami, je dobré, aby existoval vzťah vzájomného a skutočného priateľstva, kde sa láska prežíva a prejavuje rôznymi spôsobmi: detailmi služby, spoločne prežitými chvíľami, spoločnými starosťami... A jednoducho ako ďalší prejav tohto priateľstva sa spontánne rodí túžba pomôcť druhému na jeho ceste k svätosti. Takto budeme môcť jemne vstúpiť do ich srdca bez toho, aby sme zasahovali do ich intimity a vždy sa snažili prevziať zodpovednosť za ich situáciu.

Tento kontext nás tiež privedie k pochopeniu reakcií druhých, keď sú napomínaní. Existujú dispozície

temperamentu, ktoré nás navzájom veľmi odlišujú a ktoré svätý Josemaría považoval za ústrednú časť toho „najrozmanitejšieho počítadla“ u ľudí v Opus Dei a v Cirkvi. Pre niektorých aj tie najjemnejšie slová ľahko znejú vyčítavo. Na druhej strane iní, ak slová nie sú obzvlášť jasné, môžu vnímať nedostatok záujmu. V každom prípade, ak je medzi nami vopred blízky a priateľský vzťah, všetci objavujeme v bratskom napomenutí gesto lojality.

Zakladateľ Opus Dei povedal, že na adresu brata „nikdy nestrpíme kritiku za jeho chrbtom. A nepríjemné veci hovoríme láskavo, aby sa napravili“^[6]. Môžeme prosiť Máriu, aby nám pomohla vidieť našich bratov a sestry jej materinským pohľadom, aby sme sa mohli navzájom rozprávať s láskou, jemnosťou a vernosťou.

[1] Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, s. 127.

[2] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list 1-XI-2019*, bod 16.

[3] Benedikt XVI, *Posolstvo na Pôstne obdobie 2012*, bod 1.

[4] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 18-X-1972.

[5] František, *Audiencia*, 3-XI-2021.

[6] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 21-V-1970.